

na praznem krožniku
 zanemarjam tistega
 ki je zvrhan hrane
 golob se mi približa
 s terase
 skupaj jeva
 s praznega in polnega
 zlagoma

Prevedel Venó Taufer

Pesmi

Branko
 Miljković
 (1934—1961)

ZAVRAČANJE SUMA

Težke sence nekega sveta so padle
 suženj naporne strmine in zlih novic
 pozno je za sum o tistem kar v zavesti nam živi
 vse življenje besede so nas goljufale.

Neuspešna ljubezen očesa in slepila ki plane
 v kak me kraj veliko resničnejši naséli
 kjer beseda veljavo usode ima in podzavesti
 kjer sence veličastne so a stvari majhne.

Ko slep bom vodijo pojavi kamor njih poti držijo?
 Otroci dolžni zrasti se naj rodijo
 za smisel skrivnosti ki v Prividu sanja

Piščal v svojem zraku vsa nemirna
 ko sonce izmišljenega ognja demonu poklanjam
 kaj je tisto kar na dnu se pesmi skriva?

IZ CIKLA
 ZAVEST O PESMI

Beseda ogenj! rekel sem ji hvala da sem živ
 tej besedi ki moč mi daje da jo izgovarjam.
 Pozaba je njen pepel. Če bom pred njo grešil
 pod mojim čelom bo poledica in dan premagan.

Beseda kri! najlepša beseda ki ni dopuščena.
 A koliko zveri in ptic mi je v glavi našlo prenočišče!
 Morda zunaj mojega srca pesmi ni življenja
 saj zunaj časa je kri črnilo ki ne piše.

Beseda hrepenenje! edina smisla še ne najde;
 še v peklju skoz mojo otožno glavo ptičji let.
 O bridko morje za moje bele ladje
 skoz popisane pokrajine in budnost besed.

Beseda smrt! hvala ji da mi ne brani
 odpotovati vase kot v neznanu
 kjer svojega dvojnika našel bom z zakladi
 če sebe in smisla, ki rešuje, ne bo mi najti dano.

Beseda ogenj! rekel sem ji hvala da sem živ.
 Beseda smrt! hvala da mi še ne brani
 da ljubim sebe in da začudeno strmim
 kakšna človeška moč besede izgovarjati me hrani.

KRITIKA
 METAFORE

Dve besedi le da se razodeneta dotakneta
 se in izpuhtita v neznan pomen
 ki z njima nobene zveze nima
 ker je v glavi ena sama beseda
 a pesem se piše zgolj zato
 da te besede ne bi bilo treba izreči
 tako besede druga drugo učijo
 tako besede druga drugo si izmišljajo
 tako besede druga drugo k zlu napeljujejo
 in pesem je niz oslepljenih besed
 vendar njihova ljubezen je čisto očitna

na račun tvoje udobnosti živijo
 zmeraj lepše so bolj ko si nemočen
 a ko izčrpaš vse svoje moči ko umreš
 rečejo ljudje: zares kakšne pesmi je tale pisal
 in nihče ne dvomi o besedi ki je nisi rekel

POEZIJO
 BODO VSI PISALI

sen je davna in pozabljena resnica
 ki je ne zna nihče več preskusiti
 zdaj tujina poje ko morje in zaskrbljenost
 vzhod je zahodno od zahoda lažno gibanje je hitrejše
 zdaj pojejo modrost in ptice moje zapuščene bolezn
 cvet sredi pepela in vonja
 tisti ki nočejo preživeti ljubezni
 in zaljubljeni ki vračajo čas nazaj
 vrt ki njegovih vonjav zemlja ne spozna
 in zemlja ki ostaja zvesta smrti
 zakaj ta svet soncu ni edina skrb

vendar nekega dne
 tam kjer je bilo srce stalo bo sonce
 in v človeški govorici ne bo takšnih besed
 ki bi se jih pesem odrekla
 poezijo bodo vsi pisali
 resnica bo navzoča v vseh besedah
 na krajih kjer je pesem najlepša
 tisti ki je prvi zapel se bo umaknil
 in prepustil pesem drugim

sprejemam veliko misel prihodnjih poetik:
 nesrečen človek ne more biti pesnik
 jemljem nase obsodbo množice ki je zapela:
 kdor ne zna poslušati pesmi bo poslušal vihar

vendar:

bo svoboda znala peti
 kakor so sužnji peli o njej